

„Fizessen a szegény ember!”

A tulajdonában levő házak lakásbéréit stájerolja a főváros, de ezzel be nem éri és most azon gondolkozik, hogy egyenes uton, vagy pedig fogyasztási adó alapján drágítsa meg a gázt és a villanyt, amire mindenkinek szüksége van. A közlekedési adó fenyegeti a villamos társulatokat is és ezt az adót — amint mi ösmerjük a Városit és a Közutit — újra csak a nagyközönség fogja megfizetni, az a legszegényebb néposztály, amely a villamos nélkül egyáltalában nem tudna eljutni sem Ujpestre, sem a Hungária-körútra, sem a Közvágóhidra, sem a Népligeten tuli műhelyekbe, ahol kenyerét keresi. A világon a legantidemokratikusabb dolog okot adni arra, hogy a villamos társaságok emelhessék a viteldiját.

Ami viszont a gáz és villany drágulását illeti, a világításnak és a fűtésnek ez a formája ma már olyan általános, hogv ennek a drágulása véresen érinti azokat a budapesti középháztartásokat, amelyek már amugy is roskadoznak a mai terhektől. A kávéházak és a mulatóhelyek behozzák az áremelést, akár közvetlen lesz az, akár adóformájú, a közönségen. Őket nem fogja érinteni az intézkedés, viszont a fogyasztó fizethet duplán, fizethet otthon is és fizethet akkor is, ha nyilvános helyiséget látogat. Az élelmiszerek türhetetlen és elviselhetetlen drágasága után most megdrágítják tehát a fűtést és a világítást és teszi ezt a főváros éppen őszkor, közönséges kereskedői spekulációval a bekövetkező telet akarja felhasználni arra, hogy jövedelmeit a lakosság rovására gyarapítsa. A szándék nagyon is átlátszó, viszont nem tulságosan nobilis és annál kevésbé menthető, mert a város ezt a várható jövedelmét könnyen elérhette volna azáltal, ha a háboru előtt és a háboru alatt is gazdaságosabban élt volna. Egy olyan székesfővárosnak, amilyen Budapest, nagy tartaléktőkék felett kellene rendelkeznie, hogy ne szoruljon arra, hogy háboruviselt polgárainak háboru közben még nehezebbé tegye a megélhetést.

A gáz és a villany ma nem fényüzési, hanem kezdetleges szükségleti cikk. Adóztatnák meg a fényüzést, vagy találnának ki olyasmit, hogy az uj adónemek a háborus nyereségeket és a háborus gazdagokat sujtsák. Ebben volna igazság. De viszont az igazságtalanságnak a végtelenségig való fokozása, hogy a kis- és középexisztenciának, akit a háborus árdrágító vállalkozó amugy is csontig sarcolt, érzékenyebben fájjon a városi árdrágítás, mint annak, akinek a számára a háboru milliós üzlet. A városházi szociális politikaszavalatok, irányelvek kijelölése és ügyosztály kreálása helyett inkább a mindennapi életben tanusitaná azt a társadalmi gondoskodást, amely más országokban meg van a békében is, de amely nálunk még a háboru szenvedéseit sem enyhíti. Nálunk a háboruban is a legridegebb kihasználási és kiuzsorázási rend-

szer folyik és nagy közttestületek, olyan, mint a székesfőváros, az elemi cikkek drágításával igyekeznek vámot szedni a szegény emberen. Az a város, amelynek egyik üzemvezetője vizsgálati fogságban ül, az a város, amely tavaly rengeteg pénzt pusztított el azzal, hogy a bevásárolt paszulyt, burgonyát és egyéb zöldséget pincékben hagyta feledékenységből elrothadni, az a város most drágít. Ahelyett, hogy takarékoskodott, ahelyett, hogy jól gazdálkodott volna, most saját polgárainak zsebébe kénytelen nyulni. Budapest tartaléktökéje a budapesti szegények zsebébe. Ebbe nyulnak, valahányszor szükségbe jutnak, de amikor jómódjuk van, akkor eszükbe nem jutna, hogy a szegényebb néposztályok javát gyakorlatilag is elősegítsék. Most a fénytől és a melegtől akarják megfosztani a pesti szegény embert. Ez Budapest szociális politikája.